

kust keige liggema tee taewa ütles ollewad.
Sedda lubbas würst, ja andis omma teenrittele käsko, et pu-hunniko piddid walmis ladduma, agga nenda, et ühte kohta hauk sisse piddi jáma, kust pumeister sisse piddi puggema.

Onneto pumeister läks foto, ja räfis omma naesele, mis häddä maalmeister temma peale saatnud. Böttis siis nöuks, ma-allust faudo hauko läbbi faewada, emmas tõast funni pu-hunniko alla, et siis, kui puud põllemä piddid pandama, ma-alluse tee läbbi kibbedast surmast mõiks peaseda. — Mis siis ka korda läks. — Ja kui se páaw tulli, mil ta piddi árraminnema, tulli würst keige omma teenrittega ja paljo teisi senna wata ma ja pumeistert árrasaatma. Ja würst andis ka pumeistri kätte ühhe ramato, mis omma issale olli kirjotanud, ja sowis ta ene sele head teed, ja issale veel su-sannaga tuhhat ja tuhhat terwistid.

Ka maalmeister olli seál watamas, ja mõtles ommas kuras súddames, et nüüd

ommetsi ükskord ta sowiminne piddi korda minnema, ja pumeister otsa sama.

Astus siis pumeister pu-hunniko sisse, piddas ramato näppo wahhel ja tõ-riistad fottiga kässivardes. Ja ni pea, kui mees hunnikust sisse sai, südati sedda iggast küljest põllema. Tulle, suitso ja auro párrast ei sa nud need ümberseisjod arro, et pumeister hunnikust läbbi ja Ma alla läks, waid arwasid keik, tedda taewa minnewad.

Maalmeister sedda kül teádis, et ta ihholikult taewa ei wöi sada, waid, et tulli teda piddi árrapõsletama, ja nenda iggaweste taggasí tullemotta jáma, mis kül teised lootsid, — ja würsti issale suurt melehead arwasid teggewad. Agga se ma-allune árrapeásminne jái ni hästi maalmeistril, kui ka keigil teistel teádmatta.

Waene pumeister hoidis ennast faua aega warjul, nenda, et ükski mu temmasti ei teäd nud, kui ogga ta omma naene, kes temmale súa andis. Wimaks panni ommale walged riided selga, läks würsti jure, ja wiis tem-